

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7C/437/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113230672
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriel Slobodník
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2017:6113230672.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudcom JUDr. Gabrielom Slobodníkom v právnej veci žalobcu E. F., X.. XX. XX. XXXX, L. P., Š. Č.. XXXX, v konaní zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Rosina, s.r.o., so sídlom Banská Bystrica, Kukučínova ul. č. 20, IČO: 47 246 731, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava, Štúrova ul. č. 2, o náhradu škody, takto

rozhodol:

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 10 937,30 Eur spolu s 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 937,30 Eur od 31. 10. 2013 až do zaplatenia, a to v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd žalobu žalobcu vo zvyšnej časti z a m i e t a .

Súd žalovanej nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Žalobca podanou žalobou zo dňa 30. 10. 2013 doručenu súdu dňa 31. 10. 2013 sa domáhal náhrady škody od pôvodne označených žalovaných v 1/ rade Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, žalovaného v 2/ rade Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava a žalovaného v 3/ rade Slovenskej republiky, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava.

2. Pretože v danom prípade sa jednalo o totožnosť subjektov na strane žalovaného, kedy žalobca označoval ako žalovaného Slovenskú republiku, ktorá mala byť zastúpená tromi štátnymi orgánmi, pričom v zmysle ustanovenia § 135 ods.1 CSP, ak je stranou štát v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná. Vzhľadom k tomu, že žalobca jednoznačným spôsobom neurčil štátny orgán, ktorý koná za Slovenskú republiku a v rámci tohto konania a vyššie citovaného zákonného ustanovenia Civilného sporového poriadku vyplýva, že v prípade, že stranou sporu je štát, tento v spore zastupuje jeden štátny orgán. Na takúto skutočnosť musí súd prihliadať z úradnej moci a určiť, ktorý zo štátnych orgánov bude orgánom, ktorý je oprávnený v danom konaní konať za žalovanú teda za Slovenskú republiku.

3. Pretože žalobca trval na označení žalovaných tak, že na tejto strane sporu má vystupovať Slovenská republika zastúpená tromi štátnymi orgánmi, jednalo sa podľa názoru súdu o taký nedostatok, ktorý súd musí v rámci svojej úradnej moci odstrániť tým spôsobom, že musí vysloviť, ktorý zo štátnych orgánov

bude zastupovať stranu sporu na strane žalovaného teda Slovenskú republiku. Táto skutočnosť vyplýva z toho, že je nevyhnutné pre ďalšie konanie určiť, ktorý štátny orgán v konaní zastupuje Slovenskú republiku. Uvedený postup vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 1/2016 na strane 52.

4. Na základe takéhoto postupu potom súd konštatoval, že v ďalšom konaní bude konať ako štátnym orgánom, ktorý v danej sporovej veci koná za štát, t. j. za Slovenskú republiku, s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štúrova ul. č. 2.

5. Žalobca vo svojej žalobe uviedol, že náhrady škody sa domáha na tom skutkovom základe, že postupom štátu mu vznikla škoda, ktorú si uplatnil v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

6. Táto škoda mala vzniknúť vydaním nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania pod č. ČVS:UIS-169/IOS-V-2006 zo dňa 06. 11. 2006, nezákonným uznesením o vznesení obvinenia voči žalobcovi pod č. ČVS:UIS-169/IOS-V-2006 zo dňa 13. 03. 2008, ďalej nezákonným príkazom na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti vydaného Vojenským obvodovým súdom Banská Bystrica dňa 08. 11. 2006 pod č. k. 3Ntt-V-20-2006 a nezákonným a nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa a Prokuratúry Slovenskej republiky.

7. Žalobca ďalej tvrdil, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen pod sp.zn. 4T/25/2011 zo dňa 13. 03. 2012 bol oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol on ako obžalovaný stíhaný. Takýto rozsudok bol potvrdený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp.zn. 3To/64/2012 zo dňa 25. 07. 2012.

8. Žalobca teda tvrdil, že takýmto nezákonným postupom mu vznikla škoda, ktorá pozostáva z náhrady za ušlý služobný plat, t. j. straty na zárobku, ktorý v prípade žalobcu predstavoval sumu 66 514,90 Eur a to za obdobie od 18. 07. 2008, kedy došlo k prepusteniu žalobcu zo služobného pomeru policajta do 31. 07. 2013, kedy mal žalobca od 01. 08. 2013 nárok na výsluhový dôchodok o dopracovaní 18 rokov v štátnej službe. Teda žalobca sa domáhal náhrady za ušlý služobný plat za obdobie od 18. 07. 2008 do 31. 07. 2013 vo výške 66 514,90 Eur.

9. Zároveň žalobca sa domáhal výsluhového dôchodku v zmysle zákona č. 328/2002 o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov tak, že od 01. 08. 2013 by mal žalobca bez ďalšieho kariérneho postupu minimálne priemerný služobný príjem 1 103,-- Eur a po odpracovaní 18 rokov v štátnej službe by mal žalobca nárok na 36 % zo služobného príjmu, ktorý mal predstavovať vtedy sumu 1 103,-- Eur, čo predstavovalo sumu 396,10 Eur. Takýto výsluhový dôchodok mu mal patriť za obdobie od 01. 08. 2013 do 31. 10. 2013, t. j. do dňa podania žaloby vo výške 1 188,30 Eur. Zároveň by mal žalobca nárok od 01. 11. 2013 na výsluhový dôchodok vo výške 396,10 Eur mesačne, ktorého sa svojou žalobou domáhal.

10. Žalobca sa ďalej domáhal nároku na odchodné, na ktoré by mal nárok v čase skončenia služobného pomeru, teda ku dňu 31. 07. 2013 v zmysle zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a to vo výške 8 252,25 Eur (7,5 x 1 100,3 Eur).

11. Žalobca si ďalej uplatnil nárok na náhradu škody spočívajúcej v cestovnom, ktoré musel absolvovať v rámci trestného konania v rozsahu 437,30 Eur a trov právneho zastúpenia v rámci tohto trestného konania, ktoré voči nemu bolo vedené vo výške 500,-- Eur.

12. Žalobca si ďalej uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,-- Eur, ktoré odôvodňoval na tom skutkovom základe, že nezákonné rozhodnutia štátnych orgánov, ktoré spadajú do pôsobnosti Slovenskej republiky ho postavili do pozície, kedy bol nezákonne stíhaný, prišiel o svoju funkciu v Policajnom zbore Slovenskej republiky, stal sa nezamestnaným a trvalo pomerne dlhý čas kým si zabezpečil ďalšie zamestnanie. Uviedol, že on sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil a skutočnosť, že bol trestne stíhaný zasiahlo jeho rodinný a spoločenský život. Uviedol, že býva vo svojom rodinnej v malej osade Š., ktorá je odľahlou časťou mesta P., pričom táto osada má asi 60 obyvateľov, pričom všetci títo obyvatelia vedeli o tom, že bol trestne stíhaný a táto informácia sa rozšírila po celom meste P., pričom verejne známou sa stala aj okolnosť o tom, že bol prepustený zo služobného pomeru v policajnom zbore. Jeho rodinný a spoločenský život bol narušený tým spôsobom, že bolo na neho

poukazované ako na zlodēja, bývalého príslušníka policajného zboru, ktorý bol z tohto zboru prepustený z dôvodov jeho korupcie.

13. Na základe nezákonného stíhania mal problém sa spoločensky uplatniť, stratil svojich kamarátov a nezákonnosť zasiahla aj do jeho rodinného života, kedy došlo k rozvratu manželského života, situácia zasiahla aj jeho maloleté deti, ktoré navštevujú základnú školu a tieto tak isto pociťovali rôzne výsmešky v tom smere, že majú otca zlodēja a skorumpovaného policajta, ktorý bol z policajného zboru vyhodенý. Uviedol, že jeho manželský, rodinný a spoločenský život sa už nikdy nedostane do takého stavu, akým bol pred nezákonným zásahom do jeho práv a slobôd. Na základe takéhoto skutkového tvrdenia žalobcu sa tento ďalej domáhal verejného ospravedlnenia zo strany žalovaného prostredníctvom médií.

14. Tieto skutkové tvrdenia žalobca preukazoval nasledovnými listinnými dôkazmi, ktorými súd vo veci vykonal dokazovanie.

15. Z uznesenia Ministerstva vnútra SR, Úradu inšpekčnej služby PZ, inšpekčný odbor Banská Bystrica zo dňa 06. 11. 2006 pod ČVS:UIS-169/IOS-V-2006 súd zistil, že bolo začaté trestné stíhanie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa pre čin krádeže na tom skutkovom základe, že príslušníci policajného zboru počas priameho výkonu služby spolu s inými civilnými osobami v dobe od začiatku roka 2006 na presne nezistenom mieste v okrese Detva opakovane tipujú lokality lesných porastov patriacich do lesného pôdneho fondu za účelom následného nepovoleného výrubu stromov a krádeže drevnej hmoty týchto pozemkov, cieľavedome vyhľadávajú skládky vyťaženej drevnej hmoty priamo na lesných pozemkoch a následne priamo asistujú pri krádeži vyťaženej drevnej hmoty, vykonávajú na služobnom motorovom vozidle bezprostredný doprovod nákladnému vozidlu prepravujúcemu odcudzenú drevnú hmotu na doteraz nezistené miesto a poskytujú iným osobám páchajúcim krádeže dreva potrebné informácie o pohybe a činnosti policajných hliadok za účelom zakryť uvedenú trestnú činnosť, čím malo dôjsť ku škode v rozsahu najmenej 18 189,-- Sk.

16. Z uznesenia Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, odbor inšpekčnej služby Banská Bystrica zo dňa 07. 11. 2007 pod ČVS:UIS-138/IOS-V-2007 súd zistil, že uvedený orgán uznesením začal stíhanie v zmysle § 206 ods.1 Trestného poriadku žalobcu ako obvineného zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, zločinu prijímania úplatku na tom skutkovom základe, ako príslušník policajného zboru zaradeného na Obvodnom oddelení v Hriňovej v presne nezistenej dobe asi od roku 2008 v presne nezistených pokračujúcich skutkoch najmenej však v piatich prípadoch od roku 2006 do roku 2007 počas priameho výkonu služby po vzájomnej dohode s inými osobami vedome umožnil zo skládky drevnej hmoty v kat. úz. mesta P. prepraviť vyťaženú drevnú hmotu mimo služobný obvod Obvodného oddelenia PZ P. a to tým spôsobom, že im zabezpečil plynulý prejazd nákladným motorovým vozidlom z uvedeného miesta cez služobný obvod Obvodného oddelenia PZ v P. bez rizika zastavenia a kontroly vozidla a nákladu policajtmi z Obvodného oddelenia PZ P. aj napriek tomu, že vedel, že drevná hmotu bola zabezpečená nezákonným spôsobom, pričom za uvedené služby si dal sľúbiť úplatok vo výške najmenej 4 000,-- Sk za každý prevoz drevnej hmoty.

17. Uvedené uznesenie bolo zrušené uznesením Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 31. 01. 2008 pod č. VII/1 GV 148/07-9. Z uznesenia Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, odbor inšpekčnej služby Banská Bystrica zo dňa 13. 03. 2008 pod ČVS:UIS-169/IOS-V-2006 súd zistil, že uvedený orgán stíhal žalobcu v zmysle § 206 ods.1 Trestného poriadku z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, zločinu prijímania úplatku na tom skutkovom základe, že ako príslušník policajného zboru zaradeného na Obvodnom oddelení v Hriňovej počas priameho výkonu služby umožnil zo skladu drevnej hmoty v kat. úz. mesta Hriňová prepraviť vyťaženú drevnú hmotu mimo služobný obvod Obvodného oddelenia PZ Hriňová a to tým spôsobom, že im zabezpečil plynulý prejazd nákladného motorového vozidla z uvedeného miesta cez služobný obvod, Obvodného oddelenia v Hriňovej bez rizika zastavenia a kontroly vozidla a nákladu príslušníkmi policajného zboru aj napriek tomu, že vedel, že drevná hmotu pochádza z krádeže, pričom za uvedenú službu si dal sľúbiť a prevzal úplatok vo výške najmenej 4 000,-- Sk za každý prevoz drevnej hmoty.

18. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodol Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dňa 27. 03. 2009 pod č. VII/1GV 58/07-27 tak, že v zmysle

§ 193 ods.1 písm.c) Trestného poriadku sťažnosť obvinených a to aj žalobcu zamietol, pretože sťažnosť nebola dôvodná.

19. Súd vo veci vykonal dokazovanie služobným hodnotením žalobcu zo dňa 14. 03. 2008, ktoré vykonal Obvodné oddelenie PZ Hriňová, v zastúpení riaditeľa Obvodného oddelenia PZ, pričom toto služobné hodnotenie bolo schválené riaditeľom Okresného riaditeľstva PZ a žalobca sa s ním oboznámil dňa 19. 03. 2008.

20. Zo služobného hodnotenia vyplynulo, že menovaný bol naposledy služobne hodnotený dňa 12. 10. 2006. V hodnotení služobných výsledkov bol u menovaného zaznamenaný pokles v prvom polroku 2007, pričom v stanovených kritériách Obvodného oddelenia PZ v Hriňovej žalobca dosiahol nízke výsledky, čím sa v uvedenom období zaradil na predposledné miesto v rámci oddelenia. Na takúto skutočnosť bol žalobca upozornený na pracovnej porade v júni 2007 tak, ako to vyplýva zo zápisu z porady zo dňa 11. 07. 2007. Iniciatíva pri výkone štátnej služby sa u žalobcu nezlepšila a v ukazovateľoch mesačných výsledkov činnosti policajného oddelenia sa zaradil na predposledné miesto. Od 01. 08. 2007 mu bol znížený osobný príplatok.

21. Z hodnotenia ďalej vyplýva, že dňa 23. 11. 2007 bolo hlásené vznesenia obvinenia žalobcovi z trestnej činnosti v ňom uvedených. Teda menovaný v danom prípade žalobca svojím konaním hrubo porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť, pričom toto porušenie spočívalo v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom policajného zboru, kedy svoje sily a schopnosti nevyvaloval na ochranu majetku iného, naopak svojím protiprávnym konaním do týchto práv hrubým spôsobom zasiahol. Služobnú povinnosť ďalej porušil tým, že nevykonával riadne štátnu službu, keď si počas nej svedomite neplnil úlohy na úseku svojho služobného zariadenia uložené zákonom a neriadil sa tak všeobecne záväznými predpismi. Z uvedeného dôvodu žalobca závažným spôsobom porušil povinnosti policajta uvedené v § 48 ods.3 zákona o policajnom zbore. Zároveň malo dôjsť k porušeniu etického kódexu príslušníka policajného zboru, ktorý bol vydaný ako nariadenie pod č. 3/2002. Z uvedeného hodnotenia potom vyplýva, že žalobca porušil viacero základných povinností policajta a vzhľadom k tomu, že sa mal dopustiť úmyselného protiprávneho konania nespĺňal podmienku spoľahlivosti, ktorá má dávať záruku riadneho výkonu štátnej služby. Z uvedeného hodnotenia potom vyplynulo, že z týchto dôvodov nie je žalobca spôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe.

22. Súd ďalej vykonal dokazovanie personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici zo dňa 11. júla 2008 pod č. 608, na základe ktorého žalobcu prepustil zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, pričom uvedené rozhodnutie bolo doručené žalobcovi dňa 17. 07. 2008.

23. Z uvedeného vyplýva, že služobný pomer žalobcu ako príslušníka Policajného zboru SR skončil dňom 17. 07. 2008.

24. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod č.k. 2S/78/09-86 zo dňa 09. 02. 2011, z ktorého je zrejmé, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra SR pod č. SLV-805/PK-2008 zo dňa 14. 10. 2008. Týmto rozhodnutím bol personálny rozkaz č. 608, ktorým bol žalobca prepustený so služobného pomeru potvrdený. Pokiaľ sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, v danom prípade Ministerstva vnútra SR, Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol. Na základe odvolania vo veci potom rozhodoval Najvyšší súd SR, ktorý rozsudkom pod sp. zn. 3Sžo/24/2011 zo dňa 08. 09. 2011 rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod č. k. 2S/78/09-86 zo dňa 09. 02. 2011 potvrdil.

25. Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave pod č. k. 3S/257/2011-100 zo dňa 13. 11. 2012 mal súd za preukázané, že žalobca sa domáhal preskúmania rozhodnutia Ministerstva vnútra SR, ktorým mu bol zamietnutý návrh na obnovu konania vo veci rozhodnutia o odvolaní proti služobnému hodnoteniu tak, že Krajský súd v Bratislave túto žalobu žalobcu zamietol, pričom vo veci ďalej rozhodoval Najvyšší súd SR, ktorý vo svojom rozhodnutí rozsudku pod sp. zn. 2Sžo/18/2013 zo dňa 16. 04. 2014 rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod č. k. 3S/257/2011-100 zo dňa 13. 11. 2012 potvrdil.

26. Z rozsudku Okresného súdu Zvolen pod č. k. 4T/25/2011-1138 zo dňa 13. 03. 2012 súd zistil, že okresný súd rozhodol podľa § 285 písm.a) Trestného poriadku tak, že žalobcu oslobodil spod obžaloby pre skutky, ktoré sa mali stať.

27. Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3To/64/2012 zo dňa 25. 07. 2012 súd zistil, že Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietol. Rozhodnutie prvostupňového súdu nadobudlo právoplatnosť.

28. Žalobca ďalej preukazoval náklady, ktoré mal s obhajobou v trestnom konaní a to predložením plnej moci zo dňa 14. 12. 2007, z ktorej vyplýva, že splnomocnil E.. A. S. ako advokáta, aby ho tento obhajoval v trestnej veci vedenej pod ČVS:UIS-138/IOS-V-2007.

29. Súd ďalej zistil z faktúry č. 762007, že ako dodávateľ E.. A. S. fakturoval za dodané služby a to obhajobu v trestnom konaní pod sp. zn. 4T/25/2011 vedenom na Okresnom súde Zvolen sumu 500,-- Eur.

30. Z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 10. 10. 2012 súd zistil, že JUDr. Ivo Osvald advokát prijal od žalobcu sumu 500,-- Eur ako trovy obhajoby.

31. Žalobca si ďalej uplatnil náhradu cestovného, ktoré spočívalo v jeho ceste na úkony v rámci trestného konania, ktoré preukazoval kópiami zápisníc resp. listín preukazujúcich svoju účasť na uvedených úkonoch trestného konania. Výšku náhrady za takéto cestovné potom žalobca si uplatnil vo výške tak ako to ustanovuje zákon č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách. Jednalo sa o cestovné dňa 20. 12. 2007, výsluch žalobcu za cestu P. - Š. - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty a spotrebe osobného motorového vozidla 7,2 l, cene 1,351 Eur, spolu 36,44 Eur, cestovné dňa 16. 01. 2008 konfrontácia žalobcu a svedkov, za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,364 Eur, spolu 36,56 Eur, cestovné dňa 08. 04. 2008 výsluch žalobcu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,38 Eur, spolu 36,71 Eur, cestovné dňa 16. 06. 2008 (správne 24. 06. 2008) konfrontácia žalobcu a svedkov za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,47 Eur, spolu 37,55 Eur, cestovné dňa 17. 02. 2010 nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,007 Eur, spolu 33,22 Eur, cestovné dňa 16. 04. 2010 nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,106 Eur, spolu 34,14 Eur, cestovné dňa 07. 05. 2010 nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,127 Eur, spolu 34,34 Eur, cestovné dňa 26. 05. 2010 nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,122 Eur, spolu 34,29 Eur, cestovné dňa 19. 11. 2010 (správne 24. 09. 2010) doručenie dôkazu vojenskému prokurátorovi za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,149 Eur, spolu 34,53 Eur, cestovné dňa 12. 01. 2011 opakované preštudovanie vyšetrovacieho spisu za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,267 Eur, spolu 35,65 Eur, cestovné dňa 20. 01. 2012 pojednávanie na Okresnom súde Zvolen za cestu Hriňová - Štoliansko - Zvolen a späť 82 km, pri priemernej cene nafty 1,411 Eur, spolu 23,34 Eur, cestovné dňa 13. 03. 2012 na pojednávanie na Okresnom súde Zvolen za cestu Hriňová - Štoliansko - Zvolen a späť 82 km, pri priemernej cene nafty 1,469 Eur, spolu 23,68 Eur, cestovné dňa 25. 07. 2012 na pojednávanie na Krajskom súde v Banskej Bystrici za cestu Hriňová - Štoliansko - Banská Bystrica a späť 130 km, pri priemernej cene nafty 1,395 Eur, spolu 36,85 Eur.

32. Zároveň v tejto súvislosti súd žalobca preukázal vlastníctvo motorového vozidla, na ktorých uskutočnil cestu a to jednak kópiou technického preukazu a taktiež potvrdenia ohľadne spotreby motorovej nafty tohto motorového vozidla.

33. Žalobca súdu ďalej preukázal podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú adresoval pôvodne Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 14. 01. 2013, ktorá bola zo strany Ministerstva spravodlivosti SR odstúpená Generálnej prokuratúre SR, ktorá potvrdila prijatie takejto žiadosti o predbežné prerokovanie nároku dňa 28. 01. 2013. Súd zároveň z listu Generálnej prokuratúry SR zo dňa 08. 04. 2013 zistil, že Generálna prokuratúra SR predbežne prerokovala nárok na náhradu škody s tým, že nárok žalobcu neuspokojuje vzhľadom k tomu, že nezistila nezákonný postup v rámci trestného konania.

34. Žalovaná vo svojom vyjadrení, resp. v ústnych prednesoch prostredníctvom zástupcu na pojednávaní uviedla, že uznesenie vyšetrovateľa resp. prokurátora v danom trestnom konaní boli

zákonne a dôvodné, pretože boli splnené všetky podmienky pre vznesenie obvinenia a z uvedeného nie je konštatovať, že takéto rozhodnutie je bez ďalšieho nezákonné. K výške uplatnenej náhrady škody žalovaná uviedla, že v konaní nebolo preukázané aké úkony náhrady spočívajúcej za trovy obhajcu boli vykonané, resp. či všetky smerovali k účinnej obhajobe práv žalobcu. Zároveň neuznáva náhradu ani v časti majetkovej škody, ktorá mala pozostávať z ušlej mzdy a odchodného, pričom v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 06. 05. 2015, z ktorého vyplynulo, že preskúvanie prepustenia príslušníka zo služobného pomeru nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou a takýto personálny rozkaz môže byť podrobený v rámci správneho súdnictva preskúmaniu. Krajský súd resp. Najvyšší súd takýto personálny rozkaz v takomto správnom konaní potvrdil a tento nebol nijakým spôsobom zrušený. Zároveň žalovaná uviedla v časti nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáhal a to aj formou ospravedlnenia v médiách, poukázal na to, že odchodné a výsluhový dôchodok boli v zmysle oznámenia Ministerstva vnútra SR formou listu zo dňa 07. 03. 2016 už vyplatené a pokiaľ tento žiadal ho zaplatiť do budúcnosti ako ušlý zisk za prácu, ktorú vlastne v rozhodnom čase nevykonával, nie je možné takýto nárok priznať. Zároveň uviedol, že žalovaná nemala možnosť nijakým spôsobom ovplyvniť publikáciu rôznych článkov, či oznámení v médiách o trestnej veci žalobcu. Z výpovedí svedkov ani nevyplývali také skutočnosti, ktoré by preukazovali takú ujmu na právach žalobcu, pretože boli uvedené bez konkrétneho poškodenia žalobcu, bez uvedenia miesta osoby a spôsobu, akým k takémuto škodnému konaniu malo dôjsť. Zároveň uviedla, že žalovaná suma spočívajúca v nemajetkovej ujmy je značne premrštená, pričom táto skutočnosť vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z tohto dôvodu žiadala žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

35. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom svedkov navrhnutých žalobcom tak, že vo veci podali svedeckú výpoveď a to C. R., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že v minulosti boli so žalobcom kolegovia, kedy pracovali spolu asi päť rokov na Obvodnom oddelení PZ v Hriňovej. Svedok vo svojej výpovedi uviedol, že trestné konanie žalobcu bola v podstate veľká aféra s tým, že sa uvádzalo, že hriňovskí policajti kradnú drevo a doprevádzajú autá s takýmto kradnutým drevom, teda sa na takýchto krádežiach podieľajú. Svedok uviedol, že on v podstate o takýchto skutočnostiach nevedel, avšak má vedomosť o tom, že uvedené skutky boli medializované v médiách s tým, že traja kolegovia boli nútení odísť z polície. Svedok vo svojej výpovedi ďalej uviedol, že ľudia v Hriňovej čo je asi 8 000 obyvateľov, sa v podstate všetci navzájom nejakým spôsobom poznajú a tam vnímal, že sa v tomto období na policajtov nadávalo, najmä teda tých troch s tým, že súd zlodeji, že ich vyhodili od polície a potvrdil skutočnosť, že pokiaľ aj on sám sa zúčastnil nejakého podujatia, kde bolo viacej ľudí poukazovalo sa na tieto osoby ako na zlodejov. Uviedol, že toto bolo najintenzívnejšie v priebehu rokov 2008 a 2009. Poukázal taktiež na to, že sa o tom rozprávalo aj v tom zmysle, že pokiaľ by sa takáto trestná činnosť týmto osobám nepreukázala, či takíto ľudia budú opätovne prijatí do radov polície a taktiež poukázal na to, že v tomto období sa poukazovalo na to, že žalobca stavia rodinný dom, pričom peniaze má vlastne z takéhoto nakradnutého dreva. Uviedol ďalej, že do času, kedy nebolo vznesené obvinenie voči žalobcovi, tento mal dobrú povesť, nikdy nepočul, že by voči nemu niekto mal nejaké námietky, pričom bol dobrým policajtom, je možné povedať, že patril medzi tých najlepších, kedy aj jeho samotného zaučal do tejto policajnej práce. Po vznesení obvinenia sa situácia teda zmenila s tým, že sa aj na žalobcu poukazovalo ako zlodeja dreva a podobne. Svedok vo svojej výpovedi ďalej poukázal aj na to, že vzhľadom na určitý tlak nadriadených sa so žalobcom nemohol žiadnym spôsobom stykať, pretože bol označovaný za zlodeja a policajti sa so zlodejmi kamarátiť nemôžu.

36. Súd ďalej vo veci vypočul ako svedka J. Š., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že od roku 2004, kedy nastúpil na Obvodné oddelenie PZ v Hriňovej, ho žalobca zaučal do problematiky miestneho regiónu. Uviedol, že niekedy v roku 2008 a 2009 odišiel pracovať na operačný odbor Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici, kde pracuje aj v súčasnej dobe. Uviedol, že v priebehu rokov 2004 až 2006 bolo toto Obvodné oddelenie PZ v Hriňovej také, že sa úlohy plnili normálnym spôsobom a žalobca patril medzi najlepších. Uviedol, že niekedy v priebehu rokov 2007 spoznal osobu vo vysielaní televízie, ktorá vlastne rozprávala o tom, že existuje nejaká spolupráca polície v Hriňovej s nejakými zlodejmi dreva. Uviedol ďalej, že pokiaľ sa k tejto okolnosti dopytoval na informácie, bolo zo strany riaditeľa povedané, že policajti kradnú drevo a teda, že medzi nimi sú takí policajti, ktorí sa dopúšťajú takejto činnosti. Uviedol, že v rámci obvodu policajtov bolo 8 alebo 11, v podstate sa poznali nielen navzájom, ale aj s ostatnými obyvateľmi a uviedol, že práca žalobcu bola na dobrej úrovni, tešila ho a bol rád, keď mohol ľuďom pomôcť. Uviedol, že vzniknutá situácia mala vplyv aj na ich prácu, kedy v podstate vykonávali svoju činnosť, tak im osoby uvádzali, aby sa venovali radšej činnosti stíhania alebo chytania vlastných kolegov, ktorí kradli drevo a tieto osoby nechali na pokoji. Svedok vo svojej výpovedi uviedol, že nejakú konkrétnu udalosť alebo

situáciu popísať nevie, avšak skutočnosť, že toto psychicky zle vplývalo na žalobcu je zrejmé, pretože z medializovaných správ bolo jasné oznámené, že policajti sa zúčastňovali na krádežiach dreva.

37. Súd ďalej vo veci vypočul ako svedka J. F., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že žalobca je jeho bývalý kolega, kedy spolu pracovali na Obvodnom oddelení PZ v Hriňovej, kedy on sám tam nastúpil dňa 01. 04. 2005 až do 15. 10. 2009, kedy pracuje na Obvodnom oddelení v Lučenci. Uviedol, že niekedy v priebehu rokov 2007 alebo 2008 boli niektorí z kolegov obvinení, že sa podieľali na krádežiach dreva a neskôr boli prepustení z policajného zboru. Uviedol, že on sám osobne tomuto neveril, pretože práve tieto osoby a žalobca taktiež boli tie osoby, ktoré mu boli vždy nápomocné, kedy potreboval nejakú radu, či pomoc, takúto boli ochotne vždy poskytnúť. Uviedol, že povest' žalobcu ako policajta bola pred vznesením obvinenia dobrá, vždy si vedel urobiť poriadok nielen medzi kolegami, ale aj medzi ľuďmi, kde bol teda rešpektovaný akým spôsobom vykonával svoju prácu. Uviedol, že pokiaľ nebol prítomný riaditeľ alebo jeho zástupca, tak žalobca vždy bol ochotný podať pomocnú ruku, bol čestný a dôveryhodný. K zmene situácie došlo potom, čo mu bolo vznesené obvinenie a následne boli žalobca a ďalšie osoby prepustené z policajného zboru. Uviedol, že takéto obdobie bolo veľmi zlé, pretože ľudia sa im posmievali poza chrbát, uvádzali, že sú skorumpovaní, že kradli drevo a boli ak isto tlačení zo strany nadriadených do výsledkov, ktoré museli plniť napriek tomu, že pri práci boli stále terčom posmeškov. Svedok ďalej uviedol, že v roku 2009, kedy odišiel pracovať do Lučenca, tak o tejto situácii sa vedelo aj v tomto meste s tým, že aj kolegovia si robili z neho posmešky o tom, akí sú policajti alebo akí boli v Hriňovej. Svedok ďalej vo svojej výpovedi uviedol, že nevie popísať nejakú konkrétnu situáciu, pretože si na ňu nespomína, kedy by došlo k nejakému ohováraniu či posmeškom voči žalobcovi. Uviedol, že situácia nevlývala dobre na nich všetkých a takéto posmešky zväčša zazneli vtedy, keď išiel niekde napríklad s manželkou do spoločnosti tak započul reči o tom, že policajti sú zloději a podobne.

38. Súd ďalej vypočul ako svedka E. P., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že žalobca je jeho príbuzným a pozná ho aj tak, že teda býva v G. P., kde chodia do školy aj deti žalobcu, pretože je to bližšie ako do Hriňovej. Uviedol, že pokiaľ bol žalobca obvinený a on si myslí, že nespravodlivo, tak trpel tým nielen on, ale aj celá jeho rodina. Uviedol, že ľudia sa mu v tomto období posmievali, hovorili o tom, že je skorumpovaný policajt a takéto reči zasiahli nielen jeho, ale aj celú rodinu. Uviedol, že v Obci Štoliansko sa vlastne pozná každý s každým a sám bol svedkom takýchto výsmeškov voči žalobcovi. Uviedol, že vie aj o tom, že pokiaľ aj žalobca chcel ísť niekam do spoločnosti, tak kamaráti sa od neho odvracajú a podobne. Uviedol, že žalobca bol aj niekoľko rokov bez zamestnania. Pred začatím takéhoto trestného stíhania mal žalobca dobrú povest', nemal žiadne spory, vychádzal dobre s ľuďmi a táto situácia sa zmenila potom, ako mu bolo vznesené obvinenie, kedy aj najlepší kamaráti sa od neho odvracali a došlo k poškodeniu jeho dobrého mena. Uviedol, že s odstupom času nevie uviesť konkrétne okolnosti, ale sám vie, že aj on ako rodina musel znášať rôzne posmešky a takéto postoj sa nezmenil ani v súčasnej dobe.

39. Súd ďalej vo veci vypočul ako svedka F. F. - manželku žalobcu, ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že situácia po vznesení obvinenia a potom čo bol jej manžel prepustený z policajného zboru bola veľmi ťažká, pretože ona sama pracovala len brigádnicky, teda prišli o značnú časť príjmu, mali vysoký úver a situácia vplývala zle nielen na nich ako dospelých, ale aj ich maloleté deti, a to najmä 8-ročného syna, ktorý v tomto období navštevoval základnú školu. V podstate bol v škole šikanovaný, deti sa mu vysmievali z toho, čo vlastne počuli doma od svojich rodičov. Uviedla, že pokiaľ aj išla odprevadiť syna resp. dcéru do školy či do škôlky, tak ostatné matky sa od nej stránili, nepozdravili ju. Uviedla, že pred vznesením obvinenia manželovi žili normálnym spoločenským životom tak, ako je na dedine normálne s tým, že po takomto vznesení obvinenia ju a celú vlastne rodinu v podstate ďalší spoluobčania ignorujú, nepozývajú ich na spoločenské akcie, zaznamenala nadávky ľudí, ktorí prechádzali okolo ich domu s poznámkami o tom, že sú zloději a podobne. Vzhľadom na nedostatok finančných prostriedkov bola nútená hľadať si prácu aj mimo územia Slovenskej republiky, keďže manžel bol dva roky nezamestnaný, mali vysoký úver a nedokončený rodinný dom, museli žiadať o pomoc aj svoju rodinu. Uviedla, že manžel tak isto po tom, že bol prepustený z policajného zboru nemal šancu si nájsť zamestnanie, urobil si vodičský preukaz na kamión, autobus s tým, že sa snažil zamestnať sa, čo sa mu však nepodarilo, v súčasnej dobe je však zamestnaný v Detve. Poukázala aj na tú skutočnosť, že takéto situácia, ktorá vznikla po vznesení obvinenia jej manželovi, na ňu aj zle vplývala zo zdravotnej stránky, kedy trpela nespavosťou, obáv z budúceho života, ktorý pramenil najmä z nedostatku finančných prostriedkov.

40. Podľa § 1 písm.a) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008, tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

41. Podľa § 3 ods.1 písm.a) citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

42. Podľa § 3 ods.2 citovaného zákona, o zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

43. Podľa § 4 ods.1 písm.e) citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

44. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

45. Podľa § 6 ods.1 a 2 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

46. Podľa § 17 ods.1 a 2 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

47. Podľa § 18 ods.1 citovaného zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

48. Podľa § 18 ods.3 citovaného zákona, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

49. Súd na základe vykonaného dokazovania a vyššie citovaných právnych predpisov mal za preukázané, že žalobca bol stíhaný v zmysle § 206 ods.1 Trestného poriadku uznesením Sekcie kontroly inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, odbor inšpekčnej služby Banská Bystrica zo dňa 13. 03. 2008. Po podanej sťažnosti zo strany žalobcu bola takáto sťažnosť rozhodnutím Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR zo dňa 27. 03. 2009 zamietnutá ako nedôvodná.

50. Súd mal ďalej v konaní za preukázané, že takéto trestné konanie bolo skončené voči žalobcovi tak, že na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen pod č. k. 4T/25/2011-1138 zo dňa 13. 03. 2012 oslobodený spod obžaloby pre skutky, ktoré boli v nej opísané.

51. Trestné konanie potom skončilo rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3To/64/2012, kedy krajský súd vo svojom rozhodnutí zo dňa 25. 07. 2012 odvolanie okresného prokurátora zamietol. Rozhodnutie o oslobodení žalobcu teda nadobudlo právoplatnosť. Súd potom konštatuje, že na základe takéhoto skutkového zistenia je možné konštatovať, že žalobca má aktívnu legitímáciu v spore o náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

52. Čo sa týka pasívnej legitímácie v danom spore, táto je daná ustanovením § 3 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. tak, že zodpovedný za takúto škodu je štát. Pri určení orgánu, ktorý koná za Slovenskú republiku súd vychádzal z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 10. 2015 pod sp. zn. 8Cdo/289/2014 tak, ako bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 1/2016 pod č. 6, z ktorého vyplýva, že pokiaľ trestné konanie, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods.1 písm.f) zákona č. 514/2003 Z. z. je od 01. januára 2013 Generálna prokuratúra SR. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti. Vzhľadom k tomu, že žalobca označil rôzne orgány, ktoré mali konať za žalovaného a to okrem Generálnej prokuratúry SR aj Ministerstvo vnútra SR a Ministerstvo spravodlivosti SR, súd z úradnej moci potom určil, ktorý z uvedených orgánov koná v mene žalovaného teda Slovenskej republiky. Na základe uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR potom určil, že takýmto orgánom, ktorý koná v mene žalovanej v tomto konaní je Generálna prokuratúra SR.

53. Zodpovednosť za škodu a nároky v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. sú svojou povahou nepochybne nárokmi občianskoprávnej povahy. Ustanovenia o zodpovednosti za škodu v občianskom práve patria k tým inštitútom, ktoré sú zásadne dotvárané jednak teóriou a tak isto vydanou judikatúrou. V tejto súvislosti súd konštatuje, že napriek tomu, že zákon výslovne neuvádza predpoklady zodpovednosti za škodu, tieto sú však definované právnou teóriou a ich obsah je potom napĺňovaný súdnou judikatúrou. V danom prípade medzi takéto predpoklady patrí porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. V danom prípade nie je možné uvažovať o zavinení, pretože v danom prípade sa jedná o zodpovednosť objektívnu a teda otázka zavinenia je v danom prípade bez právneho významu.

54. Súd mal v konaní pri riešení otázky, či boli všetky náležitosti pre úspešné priznanie náhrady škody v žalovanej veci preukázané, riešil otázku preukázanie prvého z atribútov pre úspešné priznanie náhrady škody a teda porušenie práva v zmysle ustanovenia § 6 ods.1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Napriek tomu, že zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, pretože ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Súd vychádza z toho, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstatou nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť či nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, má sa za to, že ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (rozhodnutie NS SR 3Cdo/194/2010). Z uvedeného názoru vychádzal aj potom rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17Co/984/2013 zo dňa 26. 02. 2014, z ktorého je zrejmé, že na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, avšak na druhej strane štát nemôže sa zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Z uvedeného potom súd konštatuje, že v danom prípade bol splnený prvý predpoklad pre úspešné priznanie nároku na náhradu škody a to v zmysle § 6 ods.1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., kedy za zrušené alebo zmenené uznesenie o vznesení obvinenia pre nezákonnosť je potrebné považovať aj neskorší rozsudok o oslobodení spod obžaloby. Všetky tieto okolnosti v konaní boli súdu jednoznačne zo strany žalobcu preukázané.

55. Žalobca si ako nárok na náhradu škody uplatnil náhradu za ušlý služobný plat, odchodné a výsluhový dôchodok. Zároveň si žalobca uplatnil ako nárok na náhradu škody trovy právneho zastúpenia, ktoré musel vynaložiť v rámci trestného konania na obhajobu v rozsahu 500,-- Eur. Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spočívajúcej v cestovnom, ktoré predstavuje náklady, ktoré vynaložil za cesty z miesta svojho trvalého bydliska do miesta úkonov trestného konania vo výške 437,30 Eur. Žalobca si taktiež uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla takýmto nezákonným zásahom do jeho základných práv a slobôd v rozsahu 20 000,-- Eur.

56. Žalobca súdu jednoznačným spôsobom preukázal tú skutočnosť, že v rámci trestného konania si zvolil obhajcu E.. A. S. a to predloženou plnou mocou a taktiež preukázal, že ako trovy obhajoby uhradil na základe faktúry sumu 500,-- Eur.

57. Súd v danej súvislosti konštatuje, že v danom prípade konštatuje, že v danom prípade mal preukázanú výšku škody, ktorá žalobcovi vznikla zaplatením uvedenej odmeny obhajcovi a taktiež skutočnosť, že takéto náklady mal v priamej príčinnej súvislosti s prebiehajúcim trestným konaním. Súd teda uvádza, že v uvedenej časti bol nárok žalobcu preukázaný a preto mu takýto nárok na náhradu škody priznal. Súd taktiež priznal žalobcovi nárok na náhradu škody spočívajúcej v cestovnom za jednotlivé cesty, ktoré vykonal v rámci obdobia, v ktorom konalo trestné konanie a spočívalo v jazdách z miesta jeho trvalého bydliska na jednotlivé úkony trestného konania. Tieto cesty preukazoval kópiami zo zápisníc resp. iných listinných dôkazov, z ktorých mal súd jednoznačne za preukázané, že v uvedených dňoch sa žalobca zúčastnil týchto úkonov a do miesta úkonov trestného konania sa dopravil osobným motorovým vozidlom. Z uvedených dôvodov preto súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie sumy 437,30 Eur, ktoré pozostávajú z cestovného, ktoré vypočítal za pomoci zákona o cestovných náhradách za jednotlivé cesty tak, ako sú v rozsudku bližšie popísané.

58. Pokiaľ sa týka uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody spočívajúcej v náhrade za ušlý služobný plat, odchodné a výsluhový dôchodok je však právna situácia iná. Súd mal v konaní za preukázané, že žalobca bol služobne hodnotený na základe hodnotenia zo dňa 14. 03. 2008, kedy následne bol prepustený zo služobného pomeru 11. 07. 2008 a služobný pomer skončil dňa 17. 07. 2008.

59. Okolnosti ohľadne rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru boli podrobené taktiež súdному prieskumu, kedy Krajský súd v Bratislave žalobu o preskúmanie rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru zamietol, pričom Najvyšší súd SR takéto rozhodnutie potvrdil. Jedná sa o rozhodnutia, ktoré sú citované v tomto rozhodnutí. Súd v danej súvislosti s nárokom žalobcu na náhradu škody spočívajúcej teda v náhrade za ušlý služobný plat, odchodné a výsluhový dôchodok konštatuje, že v danom prípade nepreukázal a podľa názoru súdu ani preukázať nemohol, že medzi takto vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím vydanom v jeho trestnej veci existuje priama príčinná súvislosť.

60. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na právny názor vyslovený v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 296/2014-33 zo dňa 06. 05. 2015. Ústavný súd v odôvodnení nálezu uvádza, že v prípade prepustenia príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru, môžu byť napriek tomu splnené. V rámci personálneho konania sa konanie príslušníka policajného zboru neposudzuje z hľadiska vykazovania znakov trestného činu, ale konanie v rozpore so služobnou prísahou. Nie každé porušenie zákona musí byť trestným činom alebo priestupkom. Z uvedeným názorom sa stotožnil aj Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn. 8MCdo/9/2015 zo dňa 20. júla 2016, kedy poukázal aj na ustálenú judikatúru k uvedenému právnemu problému, pričom ďalej vo svojom odôvodnení uviedol, že trestné konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a konaní o prepustenie príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru sú dve odlišné konania zverené zákonmi odlišným orgánom upravené odlišnými právnymi predpismi. Otázka trestnoprávnej zodpovednosti nie je zhodná so skutočnosťami, ktoré tvoria podklad pre prijatie personálneho opatrenia - prepustenia zo služobného pomeru. Správne orgány vo veciach služobného pomeru policajtov majú totiž zákonom danú kompetenciu konať samostatne, nezávisle od výsledkov iného napríklad trestného konania. Ani samotný záver orgánov činných v trestnom konaní o vine resp. nevine policajta zo spáchania trestného činu nemôže mať žiadny vplyv na závery orgánov v personálnom konaní. Prípadný oslobodzujúci rozsudok taktiež neznamená, že žalobca sa nedopustil porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, pretože takéto porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemusí dosahovať intenzitu trestného činu. Ako príklad Najvyšší súd SR uvádza rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 1Sžo 113/2008 zo dňa 26. 05. 2009, 1Sžo 385/2009 zo dňa 22. 03. 2011, 4Sžo 10/2011 zo dňa 23. 03. 2011. Súd len poukazuje na to, že takýto právny názor našiel výraz aj v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR resp. Krajského súdu v Bratislave v konaniach o žalobách o preskúmanie rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru.

61. Z uvedeného potom súd konštatuje, že v prípade nároku žalobcu na náhradu škody spočívajúcej v ušlom služobnom plate, odchodného a výsluhového dôchodku, nemá priamu príčinnú súvislosť s trestným konaním a teda s jeho výsledkom, kedy bol spod obžaloby oslobodený na základe vzneseného obvinenia. Z tohto dôvodu preto súd žalobu žalobcu v časti nárokov, ktorými sa domáhal náhrady za ušlý služobný plat, odchodného a výsluhového dôchodku zamietol ako nedôvodný.

62. Posledným nárokom, ktorý žalobca uplatnil v konaní je nárok na nemajetkovú ujmu v rozsahu 20 000,-- Eur.

63. Súd pri skúmaní, či sú naplnené podmienky ustanovenia § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. vychádzal z tohto zákonného textu tak, že pokiaľ nie je iba samotné konštatovanie porušenie práva dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú takýmto nezákonným rozhodnutím, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch ak nie je možné uspokojiť ju inak. Súd mal v konaní za preukázané, že vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu bol zásah do základných práv žalobcu narušený tak vážnym spôsobom, že samotné konštatovanie porušenia práva je voči nemu zadosťučinením nedostatočným. Súd vychádzal z preukázaného skutkového stavu o to, že žalobca je obyvateľom malej osady Štoliansko, ktorá je časťou mesta Hriňová, pričom táto osada má asi 60 obyvateľov, pričom vzhľadom aj na to, že žalobca vykonával funkciu policajta bolo všeobecne známe, že tento bol prepustený z policajného zboru a je, resp. bol trestne stíhaný. Takéto trestné stíhanie nepochybne zasiahlo do osobného, rodinného, ale aj spoločenského života žalobcu. Súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z toho, že voči žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie viac ako 56 mesiacov, počas ktorých bol žalobca v očiach verejnosti vnímaný ako zlodej resp. skorumpovaný policajt a trestná vec bola aj mediálne známou. Takýmto zásahom podľa názoru súdu došlo k závažnému narušeniu dôstojnosti, vážnosti a poškodeniu dobrého mena či cti žalobcu, čo malo vplyv aj na jeho profesionálnu kariéru. Tieto skutočnosti mal súd preukázané jednak z výsluchov svedkov, ktoré v konaní potvrdili skutočnosti o tom, že v minulosti bol žalobca považovaný za rešpektovaného obyvateľa obce, v ktorej býva, ale tak isto aj mesta Hriňová. Vzhľadom k tomu, že v služobnom obvode, kde pracoval, bolo policajtov len malý počet a verejnosť ich poznala. Skutočnosť o tom, že žalobca bol dobrým pracovníkom a bol rešpektovaný aj kolegami mal súd preukázané práve z výsluchu svedkov, bývalých kolegov žalobcu. Po vznesení obvinenia žalobcovi sa situácia voči nemu zmenila v tom zmysle, že musel čeliť nielen posmeškom, urážkam resp. narážkam na trestnú činnosť, ktorej mal byť účastný, ale aj na tom skutkovom základe, že potom čo bol prepustený zo služobného pomeru sa na neho hľadalo ako na už odsúdeného, hoci neskôr bol v konaní spod obžaloby oslobodený. Z výsluchu svedkyne manželky žalobcu mal súd za preukázané, akým spôsobom dopadal uvedené trestné stíhanie na žalobcu o tom, že tento nemal možnosť si nájsť prácu niekoľko rokov bol vyčleňovaný spolu s celou rodinou zo spoločnosti v mieste jeho trvalého bydliska. Žalobca vnímal ako dôvod takéhoto odcudzenia práve z dôvodu, že je údajne kriminálnikom, podieľal sa na krádežiach dreva a za príjmy, ktoré mu z takejto trestnej činnosti plynuli, postavil alebo stavia rodinný dom. Súd pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy vychádzal najmä z názoru, že požiadavka aplikácie praxe a určenie kritéria pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008, vychádzala aj z námietok štátnych orgánov konajúcich za štát v sporoch o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktoré vytýkali súdom nižšej inštancie, že výšku náhrady nemajetkovej ujmy určil voľnou úvahou. Najvyšší súd SR napríklad v uznesení pod sp. zn. 7Cdo/145/2001 zo dňa 12. 12. 2012 sa vyjadril k analogickej aplikácii ustanovenia § 17 ods.3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2009 do 31. 12. 2012 na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej z rozhodnutia vydaného pred 31. 12. 2008 tak, že pokiaľ by aj súd pri posudzovaní uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vychádzal z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. 01. 2009, nešlo by o nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu, že podľa kritérií, ktoré boli do právnej úpravy zavedené s účinnosťou od 01. 01. 2009 práva prax postupovala už dávno pred účinnosťou tejto novely. Teda skutočnosť, že tieto kritériá sa novelou uskutočnenou zákonom č. 517/2008 Z. z. dostali do zákona č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2009, na samotnom posudzovaní nároku nič nezmenilo, lebo súdy ich zohľadňovali už v čase, kedy ustanovenie § 17 citovaného zákona ešte výslovne nebolo doplnené o tieto kritériá.

64. Súd uvádza, že aj v danom prípade súd posudzoval nárok žalobcu v zmysle § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008, teda kedy zákon žiadne kritériá pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy neurčoval.

65. Tento postup považoval odvolací súd za správny tak, ako to vyplýva napríklad z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17Co/565/2015 zo dňa 21. 12. 2016.

66. Súd na základe zistených skutkových okolností potom považoval za primerané a proporcionálne a vo vzťahu k žalobcovi za spravodlivé priznať nárok na nemajetkovú ujmu v rozsahu 10 000,-- Eur. Takáto výška nemajetkovej ujmy by potom zohľadňovala závažnosť ujmy, ktorú žalobca utrpel počas 56 mesiacov trvania trestného stíhania voči jeho osobe, ktoré sa neskôr ukázalo ako nedôvodné, kedy bol spod obžaloby oslobodený. Takýto zásah do jeho základných práv, ale aj práv jeho rodiny, ktoré taktiež on sám považoval a pociťoval ako ujmu vlastnú, súd považoval za tak vážnu, že pri splnení kritérií vyššie uvedených považoval za potrebné priznať právo na nemajetkovú ujmu, ktorá sa uhradza v peniazoch, keďže samotné konštatovanie porušenie práva je nedostatočné vo výške 10 000,-- Eur. Pokiaľ sa týka odôvodnenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd vychádzal z toho, že takáto náhrada by mala byť taká vysoká, aby mohla splniť úlohu odškodňovaci nielen symbolickú. Na druhej strane však nemôže byť táto náhrada ani neprimerane vysoká. Pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy, súd ďalej vychádzal z toho, že takáto výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch by sa mala posudzovať predovšetkým podľa závažnosti vzniknutej ujmy a okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Pričom za takúto závažnú ujmu je potrebné považovať aj takú ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Je potrebné tak isto zohľadniť intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo aj dopad, či dôsledky, ktoré je možné považovať za ujmu značnú. Súd vychádzal z toho, že nie sú rozhodujúce len subjektívne pocity žalobcu, ale aj objektívne hľadisko, ktoré je možné v danej právnej veci považovať za preukázané najmä z výsluchu svedkov. Práve toto objektívne hľadisko teda to, či by predmetnú ujmu v danom mieste aj čase vnímala aj každá iná fyzická osoba, je možné zohľadniť pri určení výšky náhrady za takúto nemajetkovú ujmu. Súd teda vychádzal primárne z individuálnych okolností daného prípadu, stretu jednotlivých práv a to jednak žalobcu ako osoby, u ktorej došlo k porušeniu práva v rámci trestného konania a na druhej strane výška takejto náhrady by mala zosobňovať práve hodnoty tých práv, ku ktorým porušeniu došlo a sú nemateriálnej povahy, teda týkajúce sa osobnej integrity človeka, jeho ľudskej dôstojnosti, cti a povesti. Pri zohľadnení všetkých týchto kritérií potom súd považoval za spravodlivé priznať žalobcovi nárok na nemajetkovú ujmu vyjadrenú v peniazoch v rozsahu tak, ako je vyjadrené vo výroku tohto rozhodnutia, teda vo výške 10 000,-- Eur. Pokiaľ sa žalobca domáhal vyššej náhrady za takúto nemajetkovú ujmu, súd túto považoval za nedôvodnú práve z dôvodov proportionality k zásahu, ktorý utrpel a nárok vo zvyšnej časti žaloby zamietol ako nedôvodný.

67. Pokiaľ sa žalobca domáhal svojou žalobou ospravedlnenia v tlačových či televíznych médiách, súd v tejto súvislosti uvádza, že v zmysle § 17 a nasledujúcich zákona č. 514/2003 Z. z. je jednoznačným spôsobom upravený spôsob a rozsah náhrady škody tak, ako poškodenej osobe v zmysle tohto zákona mohla vzniknúť. Vzhľadom k tomu, že uvedený spôsob požadovaného ospravedlnenia nemá oporu v zákonom predpise, súd potom takýto nárok žalobcu považoval za nedôvodný a tento zamietol.

68. Žalobca si zároveň uplatnil úrok z omeškania vo výške 5,25 % od 31. 10. 2013, teda odo dňa nasledujúceho po podaní žaloby vzhľadom k tomu, že žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, teda s plnením takej náhrady škody, pričom takýto úrok z omeškania priznal len z náhrady škody pozostávajúcej z uplatnených trov právneho zastúpenia a cestovného, pričom v ďalšej časti pokiaľ sa žalobca domáhal priznania takéhoto úroku z omeškania aj z nemajetkovej ujmy, túto zamietol, pretože povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia a až uplynutím takejto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/185/2011.

69. Súd zároveň rozhodol o nároku na náhradu trov konania, ktoré si uplatnil žalobca a žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila. Vzhľadom k tomu, že žalobou uplatnená suma predstavovala 96 892,75 Eur, úspech žalobcu predstavoval 11,28 % a úspech žalovanej 88,71 %, teda čistý úspech žalovanej predstavoval 77,43 %. Vzhľadom k tomu, že žalovaná si však nárok na náhradu trov konania neuplatnila, súd rozhodol tak, že tento nárok žalovanej nepriznal. V konaní pôvodne označený ako orgán, ktorý koná za štát bolo aj Ministerstvo vnútra SR, ktoré si nárok na náhradu trov konania uplatnilo a vzhľadom k tomu, že v konaní bol tento subjekt úspešný v rozsahu 100 %, keďže súd hoci voči nemu žalobu nezamietol, avšak určil, že orgánom, ktorý koná za štát je Generálna prokuratúra SR, súd v zmysle § 255 CSP priznal Ministerstvu vnútra SR nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie vo vyhotovení dvojmo do 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní treba popri všeobecných náležitostiach (§ 127 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pre súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení neskorších predpisov.